

**ПАМ'ЯТАЄМО: ОЛЕКСАНДР ТАРАСЕНКО — ПОЛТАВСЬКИЙ
ХУДОЖНИК І ВИКЛАДАЧ, ГЕРОЙ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ**

3-го березня перестало битися серце доцента кафедри образотворчого мистецтва Полтавського національного педагогічного університету Олександра Кириловича Тарасенка. Він загинув унаслідок отриманих поранень, захищаючи Україну від російських окупантів.

У перші ж години народної війни за незалежність проти російських загарбників Олександр Тарасенко записався снайпером до лав територіальної оборони. Під Охтиркою на Сумщині отримав тяжке осколочне поранення, лікувався у Полтавському військовому шпиталі. Але, попри зусилля лікарів, врятувати захисника не вдалося.

«Олександр Кирилович — видатний художник і педагог, неперевершений майстер рисунку та живопису, палкий патріот України, дбайливий господар і сім'янин, закоханий у свій маленький „рай“ на Диканщині. Нас захищають найкращі, найсміливіші та найсильніші. Справжній воїн та влучний стрілець із загостреним відчуттям справедливості, людина непохитних переконань з вірою у світле майбутнє України та наш народ», — так відгукуються про полеглого Героя його колеги з педуніверситету.

Сповнені гіркоти слова написав й очільник обласного об'єднання товариства «Просвіта» Микола Кульчинський. «Прийшло повідомлення про смерть Сашка Тарасенка після тяжкого поранення, і я довго не міг себе опанувати.

Душа ридала і не міг стримати сліз. Будьте ви прокляті, криваві московські убивці! Прощай навіки, дорогий друже». Пан Микола розповів про незабутні миті їхнього спілкування. *«Коли він був завідувачем кафедри образотворчого мистецтва художнього факультету Полтавського технічного університету, ми разом у 1995 році провели перший у Полтаві пленер для керамістів та художників з усієї України. „Просвіта“ забезпечила усіх (близько півсотні) учасників Пленеру з багатьох міст України харчуванням, житлом, фарбами, пензлями полотном, а на території факультету збудували ще й керамічну піч для великих керамічних форм. Для цього запросили майстра зі Львова. Для менших форм на кафедрі були електричні керамічні печі. Не забути мені вечірніх розмов біля вогнища неподалік від тієї збудованої львівським майстром печі. Затятий мисливець, Сашко усіх нас частував олениною, і вона на диво гармонувала з добрим сухим червоним вином. Які ж ми були впевнені у розквіті українського мистецтва, як люблю мені було слухати розмови мистців — і художників, і керамістів, їхні дискусії...».*

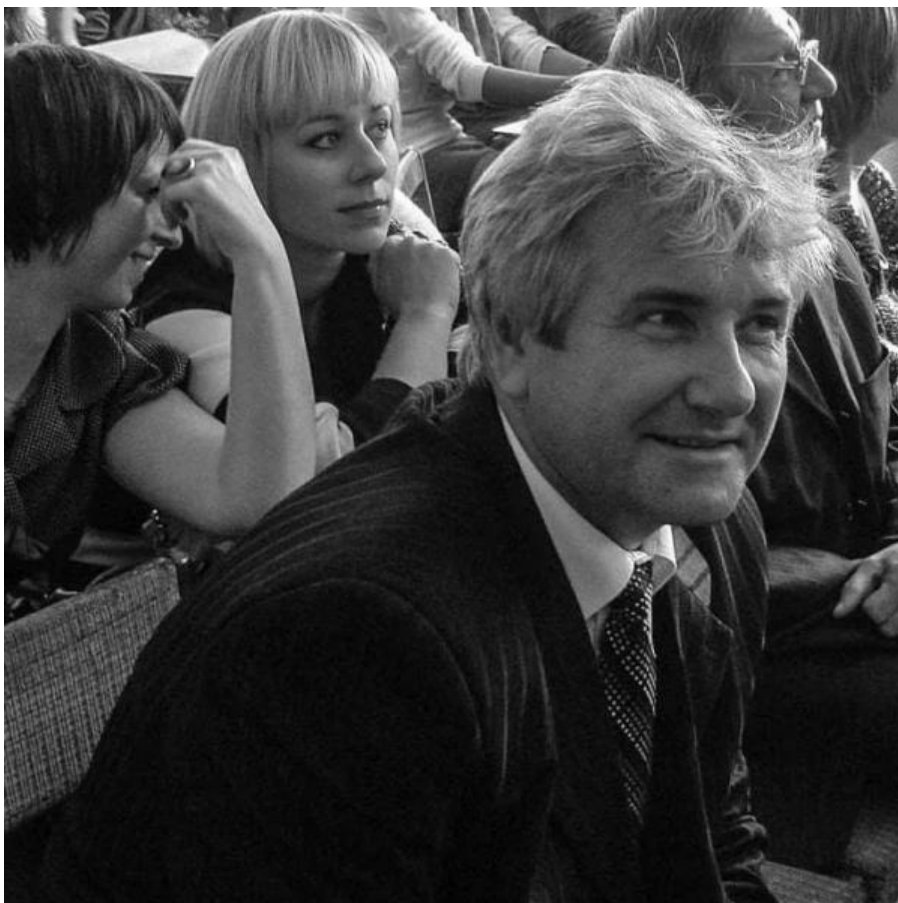

Кажуть, зовні та за своїм сильним, бунтівним характером Олександр Тарасенко був схожий на свого старшого родича — легендарного генерал-майора, правозахисника, одного із засновників Гельсинської групи, активного учасника руху за повернення кримських татар Петра Григоренка.

«У 1999 році до мене звернувся Голова Меджлісу кримських татар Мустафа Джемільов з проханням поговорити з Сашком про створення погруддя генерала Петра Григоренка, рідного дядька Тарасенка. А він же ніколи мені про це ані словечком не прохопився! „Так от якого він роду“, — подумалось тоді мені. Сашко погодився відразу. Погруддя було створене вчасно, і до нас приїхали декілька кримських татар на чолі зі спадкоємницею ханського роду

хануми (Пані, імені не пам'ятаю) забрати погруддя дорогої для них людини, яка все життя захищала їхні права. Я розміщував їх по квартирах рухівців, а Пані поселив у нашого панотця Миколи (Храпача), бо він мав серед нас найкращі житлові умови і їй відвели окрему кімнату. Ось таке вийшло братерство мусульманки і православного панотця та його паніматки. Порозумілися вони з перших слів. А вже гостити — то наші жінки вміють неперевершено. Прощалися вони, як добрі діти України. Нас обох Джемільов запросив на відкриття пам'ятника у травні 1999 року у Сімферополь. Я поїхати не зміг за своїми справами, а Сашико поїхав, і приймали його там з великою повагою», — розповідає Микола Кульчинський.

Олександр Тарасенко народився 1960 року у с. Борисівка Запорізької області. У 1980 році закінчив Харківське державне художнє училище. Здобув кваліфікацію — викладач креслення і малювання. Випускник Харківського художньо-промислового інституту, де у 1985 році опанував фах художника-графіка. З 1985 року працював на кафедрі архітектурного проектування Полтавського інженерно-будівельного університету імені Юрія Кондратюка на посаді асистента, із 1988 року старшого викладача. З 1994 року Олександр Тарасенко працював доцентом кафедри дизайну архітектурного середовища та образотворчого мистецтва Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка, завідував кафедрою образотворчого мистецтва. Любив студентів, ті любили і шанували свого викладача. Він для багатьох був наставником і творчим батьком, мудрим і світлим, порядним і самовідданим. Тарасенко допоміг у становленні тисяч молодих художників.

«Він і справді був твердий, як і його дядько, у відстоюванні справедливості, — пригадує Микола Кульчинський. — Викладачі та студенти його кафедри були активними учасниками Помаранчевої революції. Коли міністром освіти став Табачник, керівництво технічного університету почало звільняти викладачів-учасників Помаранчевих подій та Революції Гідності. Сашико Тарасенко твердо став в обороні своїх колег-однодумців. Писав звернення в усі можливі інстанції, влаштовував публічні акції протестів. Зрештою, наказом ректора Онищенка була розформована кафедра та звільнено й самого Тарасенка».

«Я завжди пам'ятатиму Ваше іскрометне почуття гумору, благородство і силу. Ви створили для своїх студентів острівок доброти, творчості і свободи, спогади про який яскравою зірочкою завжди горітимуть в серці. Коли кошти на облаштування кафедри тихенько осідали в карманах керівництва університету, Ви власноруч шпаклювали стіни, організовували олімпіади та пленери для своїх студентів, ваші добрі справи просто неможливо перелічити, бо не було питання з яким до Вас не можна було б звернутись. Той острівок щастя, в якому мені пощастило пожити якийсь час, був створений Вашими сильними руками, гострим розумом і добрим серцем. Герої не помирають, вони живуть вічно в серцях і справах інших людей, де посіяли добро. Світла пам'ять», — так відгукнулася на загибель від рук російських загарбників свого викладача колишня студентка технічного університету, кременчуцька художниця Яна Корецька.

А у Полтавському офісі Українського інституту національної пам'яті (УІНП) відзначають внесок Олександра Тарасенка у справу увічнення пам'яті видатного полтавця, головного отамана військ УНР, голови Директорії УНР Симона Петлюри. В УІНП розповіли, що Тарасенко входив до журі відкритого всеукраїнського конкурсу на кращий проєкт пам'ятника Петлюрі у Полтаві, фахово і безкомпромісно відстоював саме ту проектну пропозицію, яка й перемогла, отримавши під час таємного експертного голосування найбільше балів. Віримо, що після перемоги над російськими окупантами мрія Олександра Тарасенка збудеться, у Полтаві неодмінно постане пам'ятник видатному борцю за незалежність у 20 столітті Симонові Петлюрі.

З 2015 року Олександр Тарасенко працював доцентом на кафедрі образотворчого мистецтва Полтавського національного педагогічного університету ім. В.Г. Короленка. Талановитий митець і педагог був нагороджений Знаком «Відмінник освіти України», почесними грамотами Міністерства освіти України, Полтавської обласної ради та Полтавської міської ради. Пан Олександр не стояв осторонь інших громадських та мистецьких процесів. Полтавці знали його як прихильника Народного Руху, активіста товариства «Просвіта», члена постійно діючих міської архітектурно-художньої ради при Управлінні архітектури Полтавської

міської ради та обласної комісії зі збереження пам'яток історії та культури при Управлінні культури Полтавської облдержадміністрації.

Олександра Тарасенка

Картини

Життєвий шлях Олександра Тарасенка неможливо уявити без захоплення малярством. Він член Національної спілки художників України з 2006 року, автор живописних та графічних творів. Серед найбільш відомих і талановитих, що належать пензлю майстра, називають зокрема, картини «Азовський степ» (2008); «Полтава. Успенський собор» (2008); «Корпусний сад взимку» (2009); «Останній лід» (2011); «Річка Обіточна» (2015), «Сонце сідає» (2015). А ще Олександр Тарасенко створив іконостаси храму Симона Богоприймця у с. Михайлики на Шишаччині (2017) та Троїцької церкви у селі Великі Будища на Диканщині (2019). Тарасенко головував у журі міжнародних молодіжних гончарських фестивалів в с. Опішне (2016-2019), також головував у десятках образотворчих конкурсів («Світ навколо нас», «Герої сьогодення очима дітей» та ін.).

«Й ось сьогодні Сашка не стало, загинув за незалежність України, яку любив безмежною любов'ю, хоч ніколи цього не афішував. Я не сумніваюсь, що саме Тарасенку буде і меморіальна дошка, і його іменем назвуть вулицю», — переконаний Микола Кульчинський.

Світла пам'ять видатному митцю, народному Герою і оборонцю землі української!

Полтавський офіс УІНП